

Kirkjurnar í Føroyum

v/Ragnar Samuelsen, Klaksvík

Dals kirkja

Dals kirkja varð vígd hin 20. august 1957. Kirkjan stóð ikki leingi í gerð, so arbeiðið gekk sera væl.

Kirkjan er hvít, takið grønt. Grundin er úr betong, meðan kirkjan er úr timbri.

Tað var Malvina Clementsen, ættað av Granda í Húsavík, sum tók stig til bygging av Dals kirkju. Hon starvaðist sum lærari í Dali, har hon varð sett í starv í 1949. Dalbingar høvdu neyvan nakrantíð hugsað sær at fara undir bygging av kirkju. Tað er stutt til Húsavíkar, og tær báðu ferðirnar um árið, prestur var til altargongd, kundu fólk saktans ganga til Húsavíkar. Vanligar heilidagar varð skúlin brúktur til gudstænastur.

K. O. Viderø prestur sigur í »Sands saga«, at helst var skeiðt av Malvinu at byggja kirkju í Dali, tí dalbingar høvdu bara gott av at ganga til Húsavíkar »tí so kundu teir ganga illsinnið av sær«.

Malvina var roynd í kirkjubygging. Hon bar orð fyri at eiga sín stóra part av æruni fyri, at kirkja varð bygd í Skúvoy. Eisini sigst, at hon var góð í ráðum, tá broytingar vórðu gjørdar í Kald-baks kirkju.

Kristoffer Kristoffersen, arkitektur í Vestmanna, teknaði kirkjuna, og hetta arbeiðið gjørdi hann uttan nakra samsýning. Jákup O. Jacobsen, snikkameistari í Fuglafirði, stóð fyri byggingini, meðan aðrir menn úr Fuglafirði gjørdu málaraarbeiðið.

Prædikustólurin, altarið, hjálkin millum skip og kór, og styttnar báðu megin kórgeittu eru úr poleraðum mahogni. Hetta er vakurt, og hevur hildið sera væl. Döpsfatið, sum er úr feroyskum gróti, gjørdi Helmut Larsen, gröthøggar í Havn. Tað stendur á einum jarnstativi. Döpsfatið eins og bogin um altarið er gjørt úr fyrakantaðum jarnstongum. Hetta arbeiðið, sum eisini er sera væl úr hondum greitt, er eisini gjørt av monnum úr Fuglafirði.

Inni í altarinum liggur teppi úr garvaðum seyðaskinni. Tað er gáva frá Malvinu í Dalsgarði í Skálavík. Altardúkarnir eru tveir. Annan hevur Jacobina Johannesen í Húsavík (Bina í

Tað var Malvina Clementsen, ættað av Granda í Húsavík, sum tók stig til bygging av Dals kirkju. Hon var lærari í Dali frá 1949

Malthusi) í Dali vovið, meðan hin er frá Edith Olsen (Edith á Breyt) í Húsavík.

Altartalvan, ið visir »Hina Heilagu Kvøldmáltíðina«, málaði danski listamálarin Ernst Trier, Vallekilde í 1960. Hann kom til Dals við henni, og var hjástaddur, tá hon varð hongd upp. Hvørjumeigin altartalvuna hanga petroleumslampur. Tær vórðu brúktar fyrstu árin, áðrenn kirkjan fekk el. ljós, og el. ljós varð lagt í tær. Hesar lampurnar vóru í lögtingshúsinum áðrenn Havnin fekk el. ljós. Síðani vórðu tær latnar Skopunar kirkju, men tá Skopun í 1957 fekk el. ljós komu hesar til Dals kirkju. Eisini hesar lampur eru eitt satt prýði.

Kirkjuklokkan, sum »De Smitske Støberier i Aalborg« stoypti til kirkjuna í 1955, kostaði uml. 4.000,00 kr. umleið sama peningaupphædd, sum latin var í lögtingsstúðningi.

Á kirkjuklokkuni er skrivað:

»Eg ringi hátt fyri norðan Skor, til döp og orð og altarborð. Í sorg og gleði til trøyst og megi á Harrans degi«.

Malvina Clementsen eigur orðini.

Á altarinum standa kalikur, oblateskja, vinkanna og eitt stórt fat, alt gjørt úr silvuri, smíðað av C. C. Hermann, København í 1955 og keypt til kirkjuna.

Uttan um kirkjuna er vakurt laðaður kirkjugarður av malagróti. Hann varð gjørdur áðrenn kirkjan. Dalbingurin Óli Groth Johannesen (Óli hjá Vittusi) stóð fyri arbeiðinum, men hegnismaðurin Martin Eysturdal, eisini úr Dali, sum seinni búsettist í Klaksvík, átti eisini sín stóra leiklut í hesum arbeiði.

løg hjá knút Olsen

Aftur birtist lív á landi

Lag: 40/79

Al - tur hitst lív á lan - di! Eg sá tjal - durs - flokk á san - di,
og eg mátt - ti fjo - na við; si - tan - di á oð - rum bei - ni,
ti - tan - di á fjo - ru - stei - ni jó - tu trey sitt gam - la 'kji'.

2. Boð tú bert mær, nevið reyða, foldin upp av vetrardeyða vaknar nú til ljós og vár. - Hvát man teg úr pálmalondum, draga norð at kuldastrondum manga túsundtala ár?

3. Ung vit hava leikt í haga, árla dags í fjøru vaðað, og tá kvøldasólin blið roðaði á bræddum leingjum, eg í dreymum, tú á veingjum, risu bæði hátt móð sky.

4. Her tú vart í heimin borið, og títt heim, tað er vær vorðið dýrari enn alt á fold; tær sum mær hitt magnarbandið, ástin fjálg til ættarbandið, báðum borin er í ho, d.

5. Hvar ið vit á foldum ferðast, minni heiman okkum berast tíðum yvir víða hav, birta kenslur upp í logar, kveikja longsilin, ið togar heim til landið, Gud oss gav.

6. Birkilund og blomsturgarðar, lerkasongur uggar aðrar, lítið hugnar okkum tveim, stillar ikki sáran longsil, - rósugarður tykist fongsil - einans Føroyar er mitt heim!

Mikkjal Dánjalsson á Ryggi